

Sygn. akt V Kz 8/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Matecka

przy udziale Prokuratora Tomasza Przytuły

po rozpoznaniu w sprawie **M. P.**

oskarżonego o czyn z art. 190 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez P. J.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 9 listopada 2016 roku w sprawie sygn. akt II K 70/16

w przedmiocie odmowy zwrotu utraconego zarobku

na podstawie 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. oraz art. 618b § 1, 2 i 3 k.p.k.

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że przyznać ze Skarbu Państwa na rzecz świadka P. J. kwotę 81,26 zł (osiemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem utraconego zarobku związanego ze stawiennictwem na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Łęczycy w dniu 27 października 2016 roku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w Łęczycy przyznał P. J. zwrot kosztów dojazdu na rozprawę w dniu 27 października 2016 r. oraz odmówił świadkowi przyznania zwrotu utraconego zarobku przyjmując, że świadek nie udokumentował w sposób należyty utraty zarobku oraz jego wysokości.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył zażaleniem w części dotyczącej odmowy przyznania zwrotu utraconego zarobku świadek P. J. załączając do zażalenia zaświadczenie pracodawcy o wysokości utraconego zarobku w wysokości 131,98 zł brutto, wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia i przyznanie mu tej kwoty tytułem utraconego zarobku w związku ze stawiennictwem na rozprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie P. J. jest częściowo zasadne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 618b § 1, 2, 3 i 4 k.p.k. świadkowi przysługuje zwrot zarobku lub dochodu utraconego z powodu stawiennictwa na wezwanie sądu lub organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze.

Wynagrodzenie za utracony zarobek lub dochód za każdy dzień udziału w czynnościach postępowania przyznaje się świadkowi w wysokości jego przeciętnego dziennego zarobku lub dochodu. W przypadku świadka pozostającego w stosunku pracy przeciętny dzienny utracony zarobek oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu należnego pracownikowi ekwiwalentu pieniężnego za urlop.

Górną granicę należności, o których mowa w § 2, stanowi równowartość 4,6% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa. W przypadku gdy ogłoszenie ustawy budżetowej nastąpi po dniu 1 stycznia roku, którego dotyczy ustawa budżetowa, podstawę obliczenia należności za okres od 1 stycznia do dnia ogłoszenia ustawy budżetowej stanowi kwota bazowa w wysokości obowiązującej w grudniu roku poprzedniego.

Utratę zarobku lub dochodu, o których mowa w § 1, oraz ich wysokość świadek powinien należycie wykazać.

P. J. stawił się w sądzie i załączył do zażalenia zaświadczenie pracodawcy, z którego wynikało, że z powodu stawiennictwa nie uzyskał dochodu w wysokości 131,98 zł brutto.

Górną granicę należności z tytułu utraconego zarobku stanowi równowartość 4,6% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa. Zgodnie z art. 9 ust 1 pkt 2 a ustawy budżetowej na rok 2016 z dnia 25 lutego 2016 r. kwota bazowa dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe wynosi 1766,46 zł, a zatem 4,6 % tej kwoty stanowi kwotę 81,26 zł. Taką też kwotę, jako górną granicę możliwego do przyznana zwrotu utraconego zarobku, należało przyznać P. J..

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.